

FARKAS ÉS MACSKA (BREHEN)

Egy kitömött vadkanfej bámult le a falról.

Ínyenc illatok kavarogtak: sült csirke, disznóhús, kása. Koccantak a poharak, a kancsó újabb adag vörösbort osztott. Fehér sörhab és pálinkaszag.

Brehen megnyalta a száját, valahogy úgy, mint egy macska. Hibás vajákszemét villogtatta. A sarokból tökéletes rálátása volt mindenkire: a kereskedőkre, a részeges helyiekre, a papnőkre, de leginkább Fehérfarkasra.

Kigúvadt szemekkel zabálta a kását, jókora darabok ragadtak a fehér borostába. A szűzérmeget rágatlanul nyelte le, akár a bergedosz a kisgyerekeket. A következő falattól már dudorodott az az undorító farkas pofája. Időnként inkább egy varacskos disznóra hasonlított: csámcsogott, hörgött és a fogát kocogtatta. Rőfögve leöntött egy egész kupa almabort (egyenesen Ríviából), csak úgy csorgott az állán az aransárga lötyty. Már emelte a kancsót.

Kifogyott, hiába szaglászta és dugta a mélyére az orrát.

— Fehérfarkas!

Forró levegő csapott fel, koromszag. Brehen arca egészen eltorzult a borostyános fényben, karvalyorr, hegyes áll, beesett csontvázarc. Legkevésbé sem egy macskára hasonlított.

Reszketett a farkas medál. És reszketett a vicsorgó macskafej Brehen nyakában.

Fehérfarkas rámeresztette sárga gyíkszemét.

— Iellói Macska gyilkos.

Hangja, mint a pengén végig húzott bestekarom: szörmeresztő és epés. Vissza is fordult volna a tányérjához.

— Nem fogod ellopni tőlem a jutalmat. Azt a kétezret. A strigáért. Vizimában. De meg fogsz érte küzdeni. Most. Kint az udvaron.

Fehérfarkas nyakán megfeszültek az izmok, akár rostos-csomós kötelek. Az erei csak úgy lüktettek, az a szőrös szív egyre pumpálta a nyálkás trutumót. A két szem hatalmasra tágult, Brehen tisztán látta a hajszálvékonyra szűkült pupillákat.

— Nem.

Úgy préselte ki magából ezt az egyetlen szót, mintha valami akadályozná a beszédben: a büszkeség.

— Már pedig fogsz.

Brehen megsimította kardja mezítelen vasát. Ötvözött ezüst, a szörnyetegek ellen ez való.

Fémes suhintás. A földpadlón puha bőrtalpak toppantak, halkán és finoman, akár egy vadászó macska párnás mancsai. Egy kéz belekapaszkodott az egyik papnő ruhájába.

A penge máris ott villogott nő a nyakánál.

— Mire háromig számolok.

Brehen érezte, hogy kárörvendő vigyor kúszik az arcára. Nyeresre állt.

— A híres kardjaid nélkül már egy magamfajta selejttel sem mersz szembe szállni. Elvesztetted őket. Micsoda szégyen. És még így akartad elorozni előlem, ami nekem jár. Beképzelt dög, az vagy, nem hős. Meg sem érdeveled a farkas nevet.

Székcsikorgás: valaki Fehérfarkas elé tett egy csomagot, hosszúkasat.

Brehen szorításában reszketett a papnő, vörös csík indult meg lefelé, lassan, kígyónyelvként tapogatózva.

Fehérfarkas felemelte az acélt és csak bámulta magát a fém tükröződésében.

— Engedd el a papnőt.

Brehen engedelmeskedett.

Fehérfarkas úgy méregette, mintha a zsákmánya lett volna. Pofájából késszerű fogak bukkantak elő, a gyertyafény megfolyt a fémes felületeiken. Köztük kibukott a nyelve: vaskos nyálszagú test, tele izmokkal. Szemgolyóján kuszán futottak az erek, mint valami tébolyult giliszták. Alatta sötét vonások. Alakja egyre csak nőtt, pedig meg sem mozdult, akár a kései árnyék nyúlt és nyúlt.

— ...Megkereslek, és megöllek.

KESELYŰ ÉS LIDÉRC (RIENCE)

Disznó, trágya és poshadt szalma bűzétől ragadt a levegő.

Mocskos, egy hely, épp amilyen egy ilyen beszélgetéshez illik.

Sötét, hogy ne lehessen tudni, mi rejtőzik még a sarokban. A lámpa fénykörén kívül emberi lény tényleg semmit sem láthat. Ez mágia: azt a hatást kelti az ügyfélben, hogy bizony mindig le van maradva pár lépéssel.

A következő tényező a csend.

Ide aztán a legrészegebb fajankó sem dugja az orrát. Az ügyfélnek esélye sincs segítségért kiáltani. Számára csakis ez az apró doboz létezik, a külvilágtól elzárva. Ez teremti meg lényegében az ügyfél kétségbeesését és rettegését. Bármit megtenne, hogy visszakapja a szabadságát, hogy túl legyen ezen a rémálmon.

A legfontosabb a fájdalom, mert a fájdalom jó.

A gerendán átvett kötél csak úgy csikorgott. Sípólva, sikoltva szálalódtak a rostok, ahogy Kükörcsin karjában pattanásig feszültek az ízületek.

Szép arc, tényleg olyan, amilyennek mondják, bájos, mint a pitypang fehér pihéi. A népszerűségét bizonyára a képének is köszönhette. Csak a bolondot érdekli ez a bárgyú muzsika, ha ilyen szép a pofázmánya.

Bár a jelenlegi állapotában inkább csak elriasztotta volna azokat a lánykákat. Arca, mintha agyagból lett volna, amiből a szobrász keze nyomán kialakult egy másik — egy olyan falfehér, nyúzott, rettegő pofa.

— Elég.

Ez annak bűdösnek szólt, aki a kötelet tartotta. Meglazultak a rostok és Kikirics visszahuppant a földre.

Ekkor lépett a lámpa fénykörébe Rience. Az arca egyik fele sárgállott, a másikra fekete árny vetült. Megfelezett hegyes orr, felemás keskeny száj: leginkább egy dögkeselyűre hasonlított. Vizenyős szemével Kikericset fürkészte ragadozó módjára.

— Még nem válaszoltál a kérdésekre.

Az ügyfél csak makogott, mint egy nyomorult majom. Bezzeg odafönn a szobában, — a jó meleg szobában —, mekkora szája volt. Piperkőc szájhős. Megkötözve már nem makacskodott és nem is hajtogatta a költői baromságait. Még, hogy csak kitalálta az egészet, mindenki ezt mondaná. Persze, nem is hazudott, de azért jó volt nézni azt az eltorzult arcot.

— Oltsd el a lámpát!

Lépések hallatszottak odakintről, egy női csizma kopogása. Rozsdás nyikorgás. Egres és orgona illata. Az ajtónyílásban megjelent egy alak: kicsi és fekete, hosszú csuklyás köpenyben. Ibolyaszín szeme volt, akár a lidércfény, villogott a sötétben.

Nem lidérc volt az, annál valami sokkal rosszabb. Teste köd volt, átszelte a penge. Akire csak rápillantott, az azon nyomban szörnyet halt. Kiszívta az ember lelkét. Ellene semmiféle varázs nem használt, hiába minden eddigi tudás, piti bűvésztrükk volt a legnagyobb mágia is.

Az emberfia ilyenkor nem tehet mást, minthogy menekül, egy igazi mágus segítségét kéri és eltakarodik egy portálon keresztül, de persze még így is utol éri a pokol: arcot mardosó narancssárga lángok.